

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1927/2019
17.09.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Марија Јоксовић, адвокат из ..., против туженог ЈКП „Руском“ из Руског Крстура, чији је пуномоћник Божидар Грба, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3281/18 од 04.02.2019. године, у седници одржаној 17.09.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3281/18 од 04.02.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врбасу, Судске јединице у Кули П1 177/18 од 12.09.2018. године, у првом ставу изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се поништи решење туженог о отказу уговора о раду број .../... од 20.11.2017. године, и да се обавезе тужени да га врати на рад и распореди на послове који одговарају врсти и степену стручне спреме које тужилац поседује. У другом ставу изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 96.750,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности одлуке до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3281/18 од 04.02.2019. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права и одлуке о трошковима поступка.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку и утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Такође

нису учињене друге битне повреде одредаба парничног поступка на које се у ревизији указује.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац, који је по струци дипломирани ... за ... и има седми степен стручне спреме, засновао је радни однос код туженог уговором о раду од 02.02.2015. године за обављање послова „...-...“.

Тужени је дана 13.01.2016. године донео Правилник о унутрашњој организацији и систематизацији радних места. Овај правилник је објављен на огласној табли туженог 19.01.2016. године и ступио на снагу 26.01.2016. године. Чланом 11. наведеног правилника, прописано је да седми степен стручне спреме подразумева завршени образовни програм за седми степен стручне спреме и да се у тај степен разврставају и лица са завршеном вишом школом, као и лица са савладаним програмом првог степена студија на факултету. Чланом 18. истог правилника, прописано је да су послови са посебним овлашћењима и одговорностима, под тачком 1. „...-...“ и под тачком 2. „...-...“. Правилником је у организационој шеми туженог предвиђено, између осталог, радно место, „...-...“ у оквиру општег финансијског сектора са предвиђеним једним извршиоцем, а као потребни услови су прописани седми степен стручне спреме економског, правног смера или смера који се односи на менаџмент и возачки испит Б категорије. У истом сектору у организационој шеми предвиђено је и радно место „књиговођа“ са једним извршиоцем, а као потребни услови су прописани седми степен стручне спреме – економски факултет, возачки испит Б категорије и пет година радног искуства. Предвиђено је и радно место „благајник“ са два извршиоца а као потребни услови су наведени четврти степен стручне спреме и три године радног искуства.

Одлуком о максималном броју запослених на неодређено време у систему локалне самоуправе Општине Кула за 2017. годину у члану 1. је прописано да се овом одлуком одређује максималан број запослених на неодређено време и рок за поступање по тој одлуци. У члану 2. је, између осталог, прописано да је максималан број 16 запослених код туженог. После доношења ове одлуке, тужени је у циљу рационализације био дужан да донесе нови акт о систематизацији радних места и да утврди број запослених за чијим радом престаје потреба до броја утврђеног одлуком о максималном броју запослених, односно да број систематизованих радних места смањи са 18 на 16. Тужени је донео Правилник о изменама правилника о унутрашњој организацији и систематизацији радног места 20.10.2017. године и овим правилником је смањен број извршилаца на радном месту „радник на чишћењу јавних површина“ са три на два, а радно место „...-...“ је укинато.

Пошто је тужиочево радно место укинато, а није постојало упражњено друго радно место које је одговарајуће за његову стручну спрему и квалификације, тужени је донео оспорено решење (број 1024/17 од 20.11.2017. године) којим је тужиоцу отказао уговор о раду зато што је, услед организационих промена код послодавца, престала потреба за његовим радом, а да при том не постоји ниједно радно место на које је могао бити премештен, односно распоређен у складу са стручном спремом. У решењу је наведено да је уговор о раду тужиоцу отказан са 20.11.2017. године, да има право на отпремнину у укупном износу од 100.728,12 динара која ће се бити исплаћена у року од 30 дана од престанка радног односа, као и да ће се неисплаћена накнада зараде и друга примања која је запослени остварио, исплатити у року до 30 дана од престанка радног односа. Писмени отправак решења је тужиоцу уручен 20.11.2017.

године. У образложењу решења тужени се позвао на одредбу члана 179. тачка 5. став 1. Закона о раду и одредбе Правилника о изменама правилника унутрашњој организацији и систематизацији радних места од 20.10.2017. године, као и на чињеницу да је радно место „...-...“ укинута услед организационих промена код послодавца због рационализације броја запослених одређене Одлуком о максималном броју запослених на неодређено време у систему локалне самоуправе Општина Кула за 2017. годину, па пошто не постоји ниједно радно место на које може бити премештен односно распоређен у складу са његовом стручном спремом тужиоцу је престао радни однос. Отпремнина му је исплаћена 24.11. 2017. године.

Пре доношења Правилника о изменама правилника о унутрашњој организацији и систематизацији радних места од 20.10.2017. године, опис послова у финансијском сектору се није променио, али је смањен обим посла и у циљу спровођења рационализације а водећи рачуна о кадровским и финансијским ресурсима, тужени је послове из области финансијског сектора пребацио на агенцију са којом је сарадњу остваривао и раније, те је тужиочево радно место укинута, након што је утврђено да више не постоји потреба за тим радним местом и да се потребе рада и обима посла финансијског сектора могу постићи радом запослених у преосталим радним местима у том сектору. Пре доношења новог правилника тужени је имао 18 запослених, а након тога 16 запослених.

Решењем од 15.10.2013. године за директора туженог именован је Игор Фејди на период од четири године а решењем од 28.11.2017. године престао му је мандат због истека периода на које је именован, а посебно решењем од истог датума именован је за вршиоца дужности директора туженог, најдуже на период од једне године.

На овако утврђено чињенично стање, нижестепени судови су правилно применили материјално право.

Како је тужиоцу отказан уговор о раду на основу члана 179. став 5. тачка 1. Закона о раду („Службени гласник“ број 24/2005...75/14), правилан је закључак другостепеног суда да је тужени послодавац имао по закону право да одлучи којим радницима ће отказати уговор о раду по основу технолошког вишка, уз услов да постоје објективни разлози за отказ и да одговарајуће промене морају имати објективну структурну вредност да би се отказу могао сматрати оправданим. Одређене економске организационе и технолошке промене морају бити извршене, а њихов резултат мора бити укидање радног места или смањење обима посла на одређеном радном месту. Како је код туженог дошло до организационих промена које су довеле до укидања радног места на којем је тужилац радио а тужени није имао могућности да га распореди на друго радно место нити да му обезбеди неку од мере за запошљавање то је отказ уговора о раду законит. Промене код туженог настале су као последица доношења Одлуке о максималном броју запослених на неодређено време у систему локалне самоуправе Општине Кула за 2017. годину, у складу са којом одлуком је тужени извршио рационализацију радних места.

Како је другостепени суд за своју одлуку дао јасне и потпуне разлоге, које Врховни касациони суд у свему прихвата као правилне, супротни наводи ревизије који представљају понављање навода истицаних у жалби на првостепену одлуку нису основани.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић